Hallo!

Mijn naam is Elizabeth. Ik kom uit Oekraïne, net zoals de helft van alle mensen die in de noodopvang ‘oftewel Belastingkantoor’ aan de overkant van de straat wonen. Ik sta hier vandaag door een artikel in de krant van afgelopen zaterdag. I houd van deze plek en ik wil hier niet weggaan.

Maar het gaat niet alleen om mij. Andere Oekraïners hebben ook over dit artikel gehoord en die avond hebben we de situatie samen besproken.

Voordat de vrijwilligers de deuren van de noodopvang voor ons opende in Maart, woonde veel Oekraïners op verschillende plekken in Europa (in opvangplekken of met familie) Ze hebben een reis van honderden kilometers door Oekraïne en andere landen overwonnen. De meeste van ons hebben kinderen, onze ouderen en huisdieren gered. Het was een lange en moeilijke weg voordat we eindelijk vrede vonden. De gedachte dat we ook maar een klein deel van deze reis moeten herhalen beangstigd ons.

We hebben mensen waarvan we houden in Oekraïne achtergelaten, niet omdat we dit wilden maar om dat we daartoe gedwongen zijn. De gedachten hieraan houd ons al weken bezig. De afgelopen 50 dagen hebben Angelo, Lindsay, Rita, Jaimy, vrijwilligers en beveiligers ons een thuis gegeven, eten gegeven en comfortable spullen gegeven. Ze zijn onze familie geworden. Vrijwilligers organiseren ook het papierwerk voor mensen om werk te vinden en voor onze kinderen om naar school te kunnen. Deze plek is een thuis geworden.

Een maand geleden is onze familie uitgebreid met meer culturen. Ik ga niet liegen, het was vreemd voor ons om te zien hoe verschillende culturen reageren op mensen en hun omgeving. Maar na twee weken konden we communiceren met elkaar (dankjewel google translate), maakten we samen schoon, helpen we onze vrijwilligers samen en het meest belangrijk onze kinderen zijn bevriend geraakt en spelen samen buiten en binnen in het gebouw.

Natuurlijk zullen er problemen zijn tussen sommigen mensen van verschillende culturen of zelfs tussen mensen met dezelfde nationaliteit. Niemand kan dat compleet vermijden. Maar als je ons gaat verplaatsen, de Oekraïners, naar andere plekken, verlies je ten eerste alle progressie die Thuis in Oss heeft gemaakt! Ik geloof ook dat het tevens geldverspilling oplevert. Maar ten tweede confronteer je ons nogmaals met onze angsten; niet weten waar we naartoe gaan, mensen en vrienden die we liefhebben achter moeten laten en het vertrouwen verliezen in de toekomstplannen voor werk en school die we hebben gemaakt. Onze kinderen zullen hun nieuw gemaakte vrienden weer verliezen.

Ik wil herhalen dat dit niet enkel mijn persoonlijke mening is. Ik spreek hier Engels namens alle Oekraïners die bang zijn hun tweede thuis te verliezen. Met deze brieven in mijn hand smeken wij jullie om ons leven niet nogmaals te veranderen.

Dankjewel.